

[Poul Møller.]

ramme en pæl gennem den opfattelse, at vi dermed skulle afskære os fra at deltage i fortsatte forhandlinger om en fælleseuropæisk løsning. Disse forhandlinger forum er Den europæiske økonomiske Samarbejdsorganisation, hvor samtlige 17 OEEC-lande har sæde. Der har også vi ret til på linje med de andre lande, der er uden for, eller som er holdt uden for de to blokdan- nelser, at tale vor sag og varetage vore interesser.

Undlader vi i mellemtiden på vort eget marked at diskriminere andre, vil vi også have mulighed for at bevare markeder, som vi ellers står i fare for at miste. Jeg tænker her på de seks, og jeg tænker på de over- søiske markeder. Jeg er klar over, at vi må gøre mest muligt for at værgе vore erhverv i en sådan periode. Men toldreformen skal vi jo have alligevel, og eksportbegunstigel- ser skal vi også have. Kunne disse to grund- piller i den økonomiske politik ikke give erhvervene den fornødne støtte, så vi kan indtage en afventende holdning? Kan vi samtidig med en økonomisk politik, her- under en skattepolitik, holde vore om- kostninger på et lavt niveau, er jeg tilbøje- lig til at tro, at Danmark kan komme gennem denne periode, hvor hvalerne slås, og hvor mange rejser ryger med i løbet.

Må jeg spørge den høje regering, om den slet ikke har overvejet en sådan foreløbig udgang for Danmarks vedkommende. Den er dog tilrådet os af mange fremtrædende erhvervsfolk. Den giver os tid, tid til at tænke os om og mulighed for at bevare vore markeder. Jeg siger ikke, at der ikke også er risiko forbundet med en sådan tanke, men vi kan ikke vælge en udvej, der er uden risiko. Den højtærede uden- rigsminister fortalte os i går, at der inden for de syv holdes en plads åben til os, og vi ved efter det, den højtærede udenrigs- minister tidligere har sagt, at det samme er tilfældet inden for de seks.

Regeringen siger ganske vist, at den af hensyn til de forhandlinger, der er ført i London og Kungälv, ikke vil tilråde en sådan henholdende stilling. Os forekommer det imidlertid ikke, at de givne indrømmel- ser er betydelige nok til at tilsige os at handle i hurtig og hast. De er dog så langt

fra det, Danmark i Saltsjöbaden ønskede principielt med hensyn til landbrugsvarer.

Men vil man endelig være med fra starten, hvad den høje regering nu lægger vægt på, så må der dog være en mulighed for at ud- skyde den 20. juli. Hvorfor er denne dato blevet hellig? Hvad er det, der tilsiger de syv at slutte netop nu? Det ærede medlem hr. Per Federspiel nævnte, at der er ingen saglig motivering for udformningen af den tidsplan, der er lagt for fremtiden. Jeg har set i Berlingske Aftenavis, at den højt- ærede udenrigsminister som motivering har henvist til den engelske ferie. Vel ved jeg, at feriemåneden august for det engelske folk er lige så ukrænkelig som weekenden, men skal vore interesser lide herunder? Har ikke også vi, det danske folk, de danske erhverv og medlemmerne i denne sal krav på den fornødne tid? Storbritanniens ferie kan ikke være nogen objektiv og anerkendelsesværdig grund til, at vi skal lade os skubbe — som den højtærede statsminister sagde den 13. juni — ind i en regional markedsdannelse. Lad Storbritannien så holde ferie, medens vi tænker.

At vi én gang har fået 3 ugers udsættelse, kan ikke være afgørende, allerede af den grund, at vi simpelt hen ikke var i stand til at afslutte forhandlingerne inden ud- gangen af juni som først påtænkt. Det havde ikke været menneskeligt muligt for uden- rigsministeren og landbrugsministeren at blive færdige med de forhandlinger, der skulle føres, såfremt man ikke havde fået forlænget denne frist.

Hvortil skulle vi da bruge en sådan ventetid? Først og fremmest iblandt os selv og hos os selv til at få klarhed over det, der nu er uklart, men dernæst til at søge at få tilvejebragt nye forhandlinger imellem de seks og de syv, inden klokken falder i slag. Det var jo disse forhandlinger, den danske regering opfordrede de syv til, inden man skred til realisationen af de syv. Umuligt behøver det ej heller at være, at Den euro- pæiske økonomiske Organisation, OEEC, der i sin tid blev etableret som en følge af Marshallhjælpen for at udvikle det økono- miske samarbejde, frihandelen, imellem de 17 europæiske lande — umuligt behøver det ikke at være, at denne organisation i det, der nu er foregået, og i det, der nu er fare